

Драган Бошковић

16.03 РМ

Смеје се,
тотално свестан себе,
зуби, очи различите боје,
манир, косица, покрет руком,
струк,
ципеле,
даса,
(Каква мачка!),
ВВС,
све...
Ох, не, не, не опет!

Види црнкињу за фендером
(стратокастер, али има магнет више, први је дупли),
види њену руку, прстен на малом прсту,
вуче жице на горе,
два-три пута, види, ево опет,
види, само бас иде напред...

А љубав, ту љубав,
водили су у лифту, у мраку,
јако, брзо, 4 гига у секунди,
чули некога на петом спрату,
само притисли дугме за други,
и наставили,
и није то била реклама за Кока-Колу.
Космичка настраност,
ничега нема, само очи, прсти,

све тако контра, дум-тап, ду-дум-тап...
Да, праштање од некога је увек у контраритму,
ду-дум-тап...

А ове девојчице, беквокали,
она без груди га прати као „магнетни“ глас,
друга, види, црнкиња, са кратким дредовима
(као твоја другарица из мојих снова),
колико су срећне када певају рефрен,
када кажу: био је наркоман...

И тип на копији телекастера,
чврст човек, сабран, прецизан,
држи бенд на окупу...

А он, смеје се, глуми,
одело му повлачи бутине у страну,
нема еротике, секса,
шта ће му када су сви лепо, толико лепо,
савршено дизајнирани андроиди...

Савршен дизајн:

Брајтон.

Бродић прилази острву на језеру,
сцена питорескна, готово идилична...

У воду, весело, скачу девојчица и жена,

Џесика Честејн, да, она...

Пливају...

Девојчица почиње да вршти
јер је допливала до три леша, исто девојчице,
и у том тренутку неко с острва пуца у њу.

Убија је, види!

Ох не, не, не опет...

Џеси, шокирана,

откида јој се иконица Без греха зачете и одлази под воду...

Док она плута по језеру,

камера се диже

и из птичије перспективе се види

да је на дну,

у дугим, светлим спаваћицама,

стотине мртвих девојчица...

Последња ствар која ми пролази кроз главу:

зашто само девојчице,

зашто само беле девојчице,

зашто нема дечака или одраслих људи...

Да, вече пре тога у трпезарији,

на чијем плафону је била флека,

(коју су назвали: фалусоидна винчанска балерина),
љубили су се по српски, три пута,
и уз Sisters of Mercy скакали и викали:
„Punk’s not dead!“

Отварам gmail,
и налазим писмо пријатељице,
живи у Норвешкој,
послала pdf, збирку песама.
Никада није писала песме,
а ова поезија је изразито фашистичка...
Гледамо пет услова,
своје прсте залеђене на тастатури,
трепће курсор...
Ох не, не, немој ми рећи да је то истина.

Сат је стао у 16.03.
Да, у 16.03...
Види!
Крај.
Никада, никада више нека се не покрене, никада.
Само да останемо ту, заувек, слепи мачићи,
да једемо пез и играмо кликере.

Последња мисао која ће ми проћи кроз таласе сећања нека
буде:
Заборавио сам дугмад за манжетне.
Он, смеје се, глуми...
Никада, никада више, никада...
Само да останемо ту, заувек, слепи мачићи,
да једемо пез и играмо кликере.

Последња мисао која ће ми проћи кроз таласе сећања нека
буде:
Заборавио сам дугмад за манжетне.
Он, смеје се, глуми...
Никада, никада више, никада...